

איש קטן

מחזה בארבע תמונות

מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

טלפון: 03-5225458
aloni-i@bezeqint.net

המחזה מתרחש ברציפות.
חולק לארבע תמונות לעבודה נוחה.

הדמויות:

אופירה - אימא
 שובל - בן
 קלואי - בת
 עתיר - חברו של שובל
 איש קטן - קול

תמונה 1

המקום: סלון, מרוהט היטב ומודרני. מראה גדולה על יד דלת הכניסה לבית. אופירה האימא נכנסת לבמה מהמטבח לסלון. בידה כוס מיץ, היא מניחה את הכוס על השולחן.

אופירה: (תוך כדי שהיא מתקרבת לחדרו של שובל) שובל? ... שובלי, אתה שומע?

{מהחדר נשמעים קולות לא ברורים של שובל.}

אופירה: מה אמרת?

שובל: (מלמול חוזר) מָם בָּרָם בָּרָם...

אופירה: מה?

שובל: מָם בָּרָם בָּרָם... בָּרָם!

אופירה: למה אתה מדבר אתי עם פה מלא?! תוציא מה שיש לך בפה ודבר ברור.

שובל: (בכעס) מָם בָּרָם בָּרָם! בָּרָם...

אופירה: מה קורה לך שם? אני פותחת. (מנסה לפתוח את הדלת ולא מצליחה)

שובל: לא עכשיו.

אופירה: דבר ברור, שאבין.

שובל: אני מדבר... בָּרָם, בָּרָם!

אופירה: אתה קם?

שובל: (מלמול חוזר כועס) מָם בָּרַם בָּרַם!...

אופירה: (בסרקזם) בָּרַם, בָּרַם, בָּרַם כבר צהריים, ואתה מגזים. ישנת מספיק, קדימה לקום!

שובל: (בחוסר סבלנות) א-ני יו-ד-ע.

אופירה: הכנתי לך מיץ טבעי.

שובל: אוקיי.

אופירה: הוא על השולחן.

שובל: או-קיי!

אופירה: תשתה לפני שאתה אוכל משהו.

שובל: (בחוסר סבלנות) או-קיי!

(מלמול חוזר) מָם בָּרַם בָּרַם... בָּרַם...

אופירה: (בסרקזם) בָּרַם בָּרַם... הבנתי. אתה מגרגר?

שובל: בָּרַם... לא.

אופירה: אז מה אתה עושה שם?

שובל: מָם בָּרַם בָּרַם... כלום, ליחה נתקעה לי בגרון!

אופירה: אתה מצחיק, תפתח לי רגע את הדלת?

שובל: לא! אני תיקף יוצא.

אופירה: טוב אחכה שתצא.

שובל: את לא חייבת לחכות, אני לא יוצא ממש ברגע זה!

אופירה: להביא לך את השתייה?

שובל: (בקול כועס) אימא די תפסיקי לנדנד!

{אופירה מנסה להקשיב מאחורי דלתו של שובל.}

אופירה: (תוך כדי נסיגתה מהדלת) מזגתי מיץ, הוא מוכן על השולחן.

שובל: אמרת י כבר. את יוצאת?

אופירה: כן, אני צריכה לצאת. לזמן קצר.

שובל: (בחוסר סבלנות) בסדר.

אופירה: לקנות לך משהו לגרון?

שובל: לא.

{מתרחקת מדלת חדרו של שובל וכשהיא עומדת לצאת, נזכרת במשהו.}

אופירה: (לעצמה) משהו לא בסדר אתו, תמיד הוא שואל אותי "לאן?" והפעם... (חוזרת. לכיוון החדר) אני אחכה עד שתצא!

שובל: אין צורך, אני אסתדר.

אופירה: אתה לא נשמע טוב.

שובל: (בקול חסר סבלנות) אימא, אני אקום ואצה עוד מעט.

אופירה: אתה עדיין במיטה!?

שובל: אני יוצא מהמיטה לצחצח שיניים...

אופירה: אחכה.

שובל: (מציץ ראשו) אימא, את רוצה שאצא ערום? אני צריך גם להתקלח, לכן ייקח לי זמן עד שאצא מהחדר.

אופירה: אני לא שקטה, צא שאראה את כולך?

שובל: ערום!?

(רואה שאין תגובה) אימא נו באמת?! את יכולה ללכת רגועה.

אופירה: הבנתי, אני הולכת.

אני לא נועלת את הדלת, ולא לוקחת מפתחות, מיד חוזרת.

{בדיוק כשאופירה מגיעה ליד דלת היציאה, שובל משמיע קול.}

שובל: (מלמול עצבני.) ממים פָּרַם...

אופירה: (חוזרת עם חיוך) מה אמרת?

שובל: אימא, היום את ממש נודניקית.

}אופירה יוצאת בטריקת דלת.
 שובל תחילה מציץ מחדרו ומוודה שהשטח פנוי ויוצא לסלון.
 מזיע מנגב את זיעתו במגבת קטנה. הוא מותש. טועם מהמיץ.

שובל: מקולקל...

}מיד מרגיש בחילה, רץ מהר לאמבטיה לפלוט.
 (שומעים אותו פולט). חוזר ומתבונן במראה. רואה את ביטנו הנפוחה
 נבהל ממראהו ומשמיע קול צרחה עצורה.}

שובל: (לחוץ ונרגש מול המראה) מה זה?! אני לא מאמין... זה אני?...
 (בוחר את גופו גם מהצדדים) כן אני! מלמעלה עד למטה זה נראה
 שונה מהצדדים, אבל זה אני.
 (מתחיל לבדוק את חלקי גופו ומחזיק בבטנו, חש בכאבים.)
 לעזאזל...
 (מביט שוב במראה.)
 זה אני?! אני אומר לך זה אני?! אין מה להגיד, כן זה אני. כן,
 זה אני... לעזאזל... מה זה יכול להיות? מה קרה לי?!
 (מבולבל) כן, זה אני למרות שלא אכלתי, אני עם בטן נפוחה.
 (לחוץ ומתנשף, מתחיל לתת הוראות לעצמו, ולבצע.)
 בוא תעשה תרגילים להוצאת הגזים ולהורדת הכרס; שכב על
 הרצפה על הבטן. הנח את הראש על הידיים שלך...
 אתה צריך, להרגיש את הבטן... ולדחוף את הבטן חזק לקרקע...
 זה טוב... זה טוב...
 (מתפתל מכאבים) איי!... קדימה תעשה נשימות.
 (תוך כדי שהוא עושה נשימות) הסרעפת שלך... זה טוב יותר
 עבור... הקול שלך... טוב לבריאות... הכללית מרגיע.
 (הולך למראה, בודק אם חל שינוי) זה אני... ללא שינוי...
 (למראה) תראה, תעשה כל דבר כדי לא להישבר, זה המבחן שלך,
 אני רק רוצה שתדע מי אני, אתה! כי זה לא פשוט, זה מוזר איך
 שאני-אתה מרגיש... יש לי מן התרגשות בבטן. תירגע.
 הלחימה היא חלק מכל מערכת יחסים אמתית בכל חלקי הגוף.
 המפתח הוא לדעת כיצד לפתור את המאבק מבלי לנתק את
 הידידות בין חלקי הגוף ולא להגיד בדיוק מה אתה חושב, עלולות
 להיות לכך השלכות על החיים החברתיים שלך.
 (פוקד בצעקה עצורה) אלה החיים שלך?! זה מה שאתה אומר?
 (כל גופו מתחיל לרטוט ומתנשף) אני מררגיש... אאתה מממדבר
 מששש... שים את הידיים על המותניים כאילו אתה כועס על
 מישהו... (עושה תרגילי שחרור. עוצר.) אני מרגיש מטומטם.

**למבחוץ נשמע קולו של עתיר, חברו הטוב של שובל.
שובל רץ ומסתגר בחדרו.**

עתיר: (בקול) שו-בל, אתה בבית?!

שובל: (בקול חלוש) כן.

עתיר: (בקול) שו-בל!

שובל: (מציץ מחדרו בקול) כן, בוא תיכנס!

עתיר: (נכנס) איפה אתה?

שובל: דקה ואני איתך.

**לבינתיים עתיר מול המראה שליד הדלת ובודק את הופעתו.
לאחר זמן מה שובל יוצא לבוש מעיל ומתנהג כאילו הכול אצלו רגיל.**

שובל: היי, מה העניינים?

עתיר: מה קורה?

שובל: רגיל.

**לתוך כדי שעתיר בוחן את שובל, רואה שמשהו לא בסדר איתו ומהסס
לשאול אותו.**

עתיר: אתה לא עונה לטלפון, אתה רוצה ללכת לבריכה?

שובל: בקור הזה?

עתיר: קור? חום אימים בחוץ.

שובל: לא בא לי.

עתיר: (אחרי פאזזה קלה) מה בא לך לעשות?

שובל: אני נשאר בבית.

עתיר: עם מעיל?

דולב: לא יודע, כל הלילה היה לי קר, קמתי מהשינה והגוף שלי עדיין קר מאוד. רעידות חזקות תוקפים אותי לעיתים.

עתיר: (מתרחק קצת משובל) אולי אתה חולה.

{נשמעים רעשים לא ברורים מכיוונו של שובל.}

עתיר: מה זה היה?

שובל: (מיתמם) מה?

עתיר: היה נדמה לי ששמעתי רעשים.

שובל: זה בא מהפועלים בחוץ.

עתיר: לא מבחוץ.

שובל: לא שמעתי כלום.

עתיר: היה קול עמום, נשמע קרוב לפה וכאילו הוא מגיע מבחוץ.
עובדים אצל השכנים?

שובל: אולי... אני חושב. לא נתנו לי לנוח.

עתיר: אבל הכול בסדר אצלך?

שובל: כן, למה?

עתיר: מה למה? תראה איך אתה נראה, ואתה אומר לי שהכול בסדר?

שובל: למה אתה מסתכל עלי בצורה מוזרה?

עתיר: מוזרה? כי אתה מוזר!

שובל: אתה מסתכל בצורה מוזרה, ככה. (עושה פרצוף מופתע ופעור פה)

{שוב נשמעים רעשים לא ברורים מכיוונו של שובל.}

עתיר: עכשיו שמעת את רעשים?

שובל: על איזה רעשים אתה מדבר?

עתיר: רעשים, קולות כאלה.

שובל: איזה קולות?!

עתיר: היו קולות חזקים אני מתפלא שלא שמעת.

שובל: מאיפה שמעת אותם?

עתיר: (שומע רעשים) הנה עכשיו! לא שמעת?

שובל: לא.

עתיר: חבר, השמיעה שלך מתדרדרת, שתוק ותקשיב.

שובל: הנה אני מקשיב.

{שתיקה. שניהם מקשיבים.}

עתיר: (שומע רעשים) ועכשיו?

שובל: לא, לא שמעתי.

{שתיקה. מקשיבים.}

עתיר: גם עכשיו לא?

שובל: לא, אולי אלה קרקורי שאני לא כשאני מעליהם.

עתיר: מה זאת אומרת מעליהם?

שובל: (מצביע אל אוזניו) מפה מלמעלה.

עתיר: מוזר. (מכניס אצבעות לאוזניים ואוטם ומשמיע קול שחרורו לחץ)

{שתיקה. שניהם מקשיבים.}

עתיר: יש לך את התחושה הרבה זמן? (שומע רעשים. בהתלהבות.)
או! לא שמעת?!

שובל: איזו תחושה? אולי זאת הקיבה שלך.

(הולך להקשיב לקיבה של עתיר) תהיה רגע רגוע...

עתיר: אתה לא נורמלי. זאת לא שלי, זה בא מהקיבה שלך.
(בתמיהה) גם עכשיו לא שמעת?

שובל: כלום.

{שתיקה. שניהם מקשיבים.}

שובל: לא.

{עתיר מניח את ראשו על בטנו של שובל כדי לשמוע. ועושה לחיצות.}

- שובל:** (צוחק) מה, אתה בודק אם אני בהיריון?
- עתיר:** זה בא מפה. מהבטן שלך. סופי!
אף פעם לא ראיתי את הבטן שלך כל כך גדולה.
הסתכלת על עצמך בראי?
- שובל:** (מוריד את המעיל) כן.
- עתיר:** (הולך למראה) בוא תראה...
(מול המראה) תסתכל, הכול נראה אצלך נורמלי?
- שובל:** קצת נפיחות. אולי מגזים.
- עתיר:** שובל, זה לא מגזים אחרת היית מפוצץ פה את הקירות. כמה זמן אנחנו מכירים?
- שובל:** מתמיד.
- עתיר:** לא תמיד היית משובש. אתה לא חשב שאתה לא בסדר?
- שובל:** אם אדם היה אומר את כל מה שהוא חושב, היו פורצות כל הזמן מריבות המוניות.
- עתיר:** משפט מוזר מחבר מוזר. אתה מסתיר ממני משהו מוזר?
ממני אתה מסתיר?
אני לא מאמין!
- שובל:** אני לא מסתיר ממך שום דבר! (הולך ממנו)
(בחוסר ביטחון) לא יודע מה יש לי.
כבר כמה ימים שאני מתעורר ומרגיש מוזר. מן מוזרות כזאת...
לפעמים היא מרעננת. אחר כך באה בחילה, וכל מה שאני מכניס
לפה, נפלט החוצה. יש לי גם תחושות כאלה מוזרות.
אני לא יודע איך להסביר... (מחפש את המילים) של הרס פנימי.
- עתיר:** לא הבנתי.
- שובל:** (נע הלוך ושוב בחוסר מנוחה) אני מניח שקשה להסביר.
(פאזזה, עוצר ומנסה לנסח את דבריו)
אני לא יודע אם מישהו אי פעם חווה דבר כזה.
- עתיר:** דבר אתי בבלי חידות?!

שובל: יש לי הרגשה נוראה בכל פעם שאני מתעורר משינה. הרגשה שלילית עוטפת ומלווה אותי במשך כל היום. פתאום אני חושב על העולם, שואל את עצמי איך אני מסתכל עליו ואיך הוא רואה אותי.

עתיר: תלוי בך, איך אתה רוצה שהעולם יראה אותך?

שובל: ...ובחלומות אני רואה סוגים של שבטים שונים ומשונים.

{שובל אוחד בבטנו ומפנה חצי גב, יוצא קול מלמול מבטנו.}

עתיר: (שומע קול) למה אתה אומר לי את זה?

שובל: אמרתי כי ביקשת שאסביר.

עתיר: לא את זה. אתה מלמלת עכשיו משהו, ואני שמעתי אותך היטב.

שובל: אמרתי "אני רואה סוגים של שבטים שונים ומשונים..."

עתיר: (קוטע אותו) לא את זה!

שובל: את מה?!

עתיר: מה שאמרת אחרי זה.

שובל: מתי?

עתיר: עכשיו, כשהסתובבת עם חצי הגב אלי. אמרת לי, משפט. מה אמרת?!

שובל: לא אמרתי כלום. תגיד באת לשגע אותי?

עתיר: אתה אמרת "במשחק קלפים לבד, אתה תמיד המנצח והמפסיד"

שובל: (מתפלא וצוחק) אני אמרתי?

עתיר: כן. לא שמעת מה אמרת?

שובל: אולי מלמלתי משהו בהשפעת משחק הקלפים הלא מוצלח שהיה לי אתמול.

עתיר: ממתי אתה משחק קלפים?

אני לא יודע למה, אבל אתה נראה מבוהל ומתנהג בצורה מאוד מוזרה.

- שובל:** בגלל נדודי שינה.
- עתיר:** בזמן האחרון אתה מתלונן על כאבי בטן לעתים קרובות, למה לא הלכת עד עכשיו לרופא?
- שובל:** עזוב, אני אתגבר.
- עתיר:** פגישה עם רופא תעזור להיפטר מהנפיחות. המצב שלך הולך ומחמיר? תפתח, דבר!
- שובל:** היום זו הפעם הראשונה שפחדתי להתעורר. פחדתי שאני עלול להרגיש כך. לא רציתי לקום מהמיטה בגלל זה. כל יום נראה מוזר יותר מאתמול, מצבי לא יציב... לא אחיד, מצב שאין בו צדק. (מרגיע את עצמו.) אני מרגיש קצת יותר טוב עכשיו, אבל אני עדיין מרגיש את הכאב הזה.
- עתיר:** אתה יכול להצביע בדיוק איפה הכאב?
- שובל:** אני לא יכול להסביר את עצמי. ההרגשה היא כמו ללבוש בגדי עור צמודים ביום חמסין.
- עתיר:** מה אכלת?
- שובל:** לא אכלתי. האוכל לא טעים לי, תפל. אני מתעורר בתחושות מוזרות וחולניות.
- {נשמעים קולות לא ברורים}**
- עתיר:** מה אמרת!?
- שובל:** תחושות מוזרות וחולניות.
- עתיר:** לא אמרת את זה. אמרת משהו אחר לגמרי.
- שובל:** בחייך תפסיק עם זה. אין לי כוח לשטויות שלך, מה יש לי? יש לי קרקורים.
- עתיר:** אלה לא קרקורים – אלה דיבורים! של ממש!
- שובל:** שמעת קול!?
- עתיר:** כן.
- שובל:** דיבר ממש או סתם המהום?

- עתיר:** לא המהום ולא גמגום! ברור! קליר! (clear)
- שובל:** אני יכול להעיד על עצמי שלא אמרתי כלום!
- עתיר:** אתה הרגע אמרת לי; "אתה אינפנטיל קשקשן"
- שובל:** (מתפלא וצוחק) אני?!
אולי זה אצלך בראש?
- עתיר:** זה בא מהגוף שלך.
- שובל:** זה משהו שאני לא יכול להסביר. זה לא אתה אבל זה גם לא אני!
זה לא יוצא מהפה שלי.
- עתיר:** תנסה להגיד לי משהו.
- שובל:** מה?
- עתיר:** (מסמן על הבטן של שובל.) זרוק משהו מכאן, מבפנים.
- {שובל מנסה. שתיקה.}**
- שובל:** שמעת משהו?
- עתיר:** לא אמרת כלום.
- שובל:** אמרתי, לא שמעת?
- עתיר:** תנסה שוב.
- שובל:** (מנסה ללחוץ להתנועע ולהתעוות בכל מיני צורות) יש משהו?
- עתיר:** עכשיו לא.
- שובל:** עתיר, נו, באמת, אתה עושה ממני משוגע.
- עתיר:** תנסה להיות משוחרר וקליל, תחשוב על משהו שאתה רוצה להגיד
עלי. זרוק כל דבר שבא לך, תנסה, עלבונות קלילות, הכול, כל מה
שבא לך.
- {שתיקה. שובל מנסה שוב.}**
- עתיר:** נו, תגיד משהו.

שובל: אני אומר כול הזמן. לא יצא קול?!

עתיר: לא.

שובל: בטוח?

עתיר: תנסה שוב.

שובל: יצא?

עתיר: לא יצא.

שובל: אתה לא מרגיש ששנינו מתנהגים כמו שני מטומטמים?

עתיר: קדימה, אתה תשתוק ותחשוב עלי.

{שתיקה. שובל מתעוות במאמץ להגיד משהו.}

עתיר: (בקול רם) לא בכוח!

שובל: מטומטם הבהלת אותי! אתה לא מבין שאני במצב עדין?!

עתיר: תחשוב מה שבא לך, בראש חופשי, פתוח, קדימה.
(מקשיב. קופץ משמחה) או! אמרת לי: "אל תבחן אותי, כי אני צודק".

שובל: (מופתע) נכון! (נחרד) אוי ואבוי... אתה שומע את המחשבות שלי.

עתיר: מה אתה מתפלא, ישנם הרבה מקצוענים שיודעים לדבר מהבטן ומופיעים בכל העולם ועושים מלא כסף. גם אנחנו יכולים להופיע ולעשות מזה... בוא נתאמן.

שובל: (קוטע אותו) אתה לגמרי הזוי, אני סובל ואתה חושב על הופעות?

עתיר: קיבלת דיבור מהבטן מתנה. תהיה מפורסם כמו שרצית פעם, תעשה הרבה כסף בלי להתאמץ. אני מוכן להיות האמרגן שלך.

שובל: אתה מטורף לגמרי.

עתיר: אתה מטורף שלא חושב על העתיד המקצועי.

תמונה 2

נכנסת קלואי, אחותו של שובל.
שובל מנסה להיראות נורמלי, מנסה להסתיר את בטנו.

קלואי: (ממהר אליה. בשקט) היי קלואי. תשלטי בעצמך. תשתדלי לא להעיר הערות על מה שתראי ותשמעי, אחיך קצת משונה היום. תת-אפ-קי!

קלואי: (בדאגה) למה? מה קרה לך?

קלואי: תראי בעצמך.

קלואי: היי שובלי. אימא לא פה?

{שובל מסתובב אליה.}

קלואי: (מזועזעת) אוי!!! מה קרה לך?

שובל: אחותי, אל תיבהלי.

קלואי: מה זה?

למה אתה נראה ככה?

שובל: ככה התעוררתי.

קלואי: אתה נפוח – כמו תפוח, ולא שטוח – זה בטוח.

קלואי: וזה עוד לא הכול. תיכף תראי מה הוא מסוגל לעשות.

שובל: הפכת אותי לחיית מחמד?! (בלעג) "תראי מה הוא מסוגל לעשות." אני לא ליצן. זה יוצא לבד.

קלואי: לפי מה שלמדתי ברפואה, אני חושבת שזו נפיחות שנגרמה על-ידי תסמונת המעי הרגיז. מעי רגיש מוביל לבעיות בתפקוד... (שותקת פתאום)

{שתיקה. קלואי ועתיר מקשיבים לקולות שיוצאים מבטנו של שובל.}

קלואי: (לשובל) מה זה היה צריך להיות?!

קלואי: אמרתי לך.

שובל: (לא מבין) למה, מה קרה? אמרתי משהו?

- עתיר:** אמרת לה, ושנינו שמענו בדיוק את מה שאמרת.
- שובל:** אני לא אמרתי כלום.
- עתיר:** זהו בדיוק! לא אמרת, אבל חשבת.
- קלואי:** אמרת לי: "את עדיין לא רופאה ומזיינת לי את המוח במונחים רפואיים? חתיכת בתולה"
- שובל:** אני מצטער אחותי.
- קלואי:** ומאיפה אתה בטוח שאני בתולה?
- שובל:** אני לא יודע אם את בתולה או לא. אולי חשבתי ככה. אני לא אשם.
- קלואי:** אתה יכול להצביע איפה בדיוק הכאב?
- שובל:** לא.
- קלואי:** (מוציאה סטטוסקופ) תן לי לבדוק. תסמונת המעי הרגיז משפיעה על הרבה אנשים, זו מחלה מאוד נפוצה בעולם. חלק מהסימפטום שלה הם נפיחות, התכווצויות, עצירות או שלשולים...
הבטן עשויה להתנפח, אבל רק בכמה מילימטרים.
- עתיר:** אצלו כבר אינצ'ים.
- {שובל עומד כנוע ללא התנגדות לבדיקה.}**
- שובל:** (לעתיר, תוך כדי בדיקה, בגאווה) עוד חודש היא דוקטור.
- קלואי:** היו, או יש לך מגזים?
- שובל:** בכלל לא.
- קלואי:** הקולות ששמעתי בלילה, היו שלך או של הבטן שלך?
- שובל:** (מצביע על בטנו) כנראה משם, אני אישית לא הרגשתי כלום.
- קלואי:** אם הקול מגיע מתוך הגוף שלך, סימן שהוא נמצא בתוך הראש שלך.
- עתיר:** הוא לא בראש, הוא בבטן שלו.
- קלואי:** האם הקול מנהל דיאלוג אתך?

- שובל:** אה, ככה-ככה.
- קלואי:** הקולות מכאבים לך?
- שובל:** אני מתעורר עם כאבי בטן כבר כמה ימים.
- קלואי:** כמה ימים בדיוק?
- שובל:** שבוע.
- קלואי:** מה אתה מרגיש?
- שובל:** זו מין הרגשה מוזרה, אני מרגיש כאילו יש לי איש קטן בתוך הבטן.
- קלואי:** תמיד התעוררת עם חיוך על הפנים. איך התעוררת בימים האחרונים?
- שובל:** אני לא יכול להתעורר עם חיוך על הפנים. כי אני על הפנים!
- קלואי:** לעסת מסטיק?
- שובל:** לא.
- קלואי:** אכלת הרבה לחם? גבינות?
- שובל:** לא. בהתחלה חשבתי שזה בגלל האוכל לפני השינה, הפסקתי לאכול בימים האחרונים, וכל מה שאני מכניס לקיבה יוצא מהגרון החוצה.
- קלואי:** אדם בלי אוכל, בטנו מתנפחת. אבל זה לא המקרה שלך.
- עתיר:** (שומע קול. קופץ נדהם) אני?!
- קלואי:** מה קרה לך?
- עתיר:** לא שמעת? הוא שאל אותי אם אני מחזר אחריך.
- שובל:** וזה נכון. נכון?
- קלואי:** (מתעלמת. לשובל) אתה מרגיש טעם מריר בפה, בעיקר בבוקר?
- שובל:** נכון.

קלואי: הטעם בפה נגרם מהקיבה, וזה מה שגורם לבטן שלך לכאוב, גם בטן ריקה זה לא טוב. אני לא יודעת מה זה יכול להיות מבחינה רפואית. אולי זה רק מתח? הכי חשוב, איך אתה מרגיש באופן כללי?

שובל: אני מרגיש כמעט כמו עגלון אלטע-זאכן...

קלואי: טוב שחוש ההומור נשאר לך.

**בזמן שעתיר מדבר, שובל נושם ובולע אוויר מדי פעם.
קלואי מביטה רוב הזמן על שובל ובוחנת אותו.**

עתיר: אני שמח שאתה מרגיש ככה. אם עגלון רואה חפצים זרוקים ברחוב הוא יסתכל עליהם, יבחן אותם, ואם יש משהו שאפשר לעשות ממנו כסף, הוא ירים וייקח. למעשה, הם לוקחים כל דבר ועושים ממנו כסף. אבל בימינו, כל אדם הוא כמו העגלון אלטע-זאכן, כי כל אדם יסתכל על ערימה שמונחת על המדרכה, ואם יראה משהו שווה ערך בשבילו ירים אותו. זה מה שאני אמרתי לך, בוא נעשה כסף, תרים את המציאה הזאת.

קלואי: (לשובל) אני לא יודעת מה לעשות אתך, אבל שמתי לב שאתה בולע יותר מדי אוויר.

שובל: זה הרגיל שלי.

קלואי: תראה לי את הלשון שלך.

שובל מוציא לשון.

**קול בוקע מבטנו של שובל, והוא נשמע בפעם הראשונה על-ידי כולם.
הקול עמום ובהדרגה נעשה יותר ברור.**

איש קטן: עתיר, אתה שק של חרא מלא טיפשות.
ואת, רק בעוד חודש דוקטור מתמחה, אל תתנשאי עלינו.

קלואי: (לשובל) מה!?

עתיר: (לשובל) אני מלא חרא!?

איש קטן: כן, אני לא מבין למה היינו חברים קרובים.

עתיר: זה מה שאתה חושב עליי כל השנים?

עתיר מחכה לתשובה.

שובל לא יודע מה לעשות.

עתיר: אתה חרא של חבר! מעליב ומצפה שאשתוק?!

שובל: עתיר, מה קרה לך? זה לא אני.

עתיר: אתה לא שומע את עצמך?!

שובל: אני אומר לכם, זה לא אני, לא בשליטתי.

קלואי: מי אם לא אתה?

שובל: מאיפה אני צריך לדעת.

(מצביע על בטנו) תשאלי אותו, נראה שיש לו ישות עצמאית.

קלואי: (פונה לקול בבטנו של שובל) אתה שם? מה אתה רוצה משובל?!

עתיר: אתה לא בסדר, ככה להעליב?! זה לא מתאים לחברות.

שובל: לפני רגע רצית לעשות מזה כסף.

עתיר: אני מוותר.

שובל: (בתסכול) אתה לא מבין שאין לי שליטה על זה! זה בא בלי שאני ארצה.

עתיר: למי אכפת אם זה בא בלי שתרצה?! בסופו של דבר זה יוצא ממך כי אתה באמת חושב על זה והאמת יוצאת החוצה.

שובל: כנראה שיש שם (מצביע על בטנו) אישיות עם חשיבה עצמאית שלא תלויה בי בכלל.

קלואי: תעצרו שניכם.

(לשובל) כדאי שתלמד להיות מודע למה שמתחולל לך בפנים. בוא שכב על הגב, ואל תנסה לעצור את המחשבות, הרעיונות, הרגשות, תן להם לזרום, או-קיי?

{שובל עושה כדברך}

שובל: אני פוחד שהוא ימשיך לפגוע בכם.

קלואי: אתה צריך להירגע!

קח נשימות עמוקות ותחשוב כל הזמן על דברים חיוביים. עתיר, תביא לי ספר כבד.

עתיר: (מתפלא) ספל?

קלואי: ספר!

עתיר: ספר?

קלואי: כן ספר!

עתיר: (כמאיים על שובל) אביא את הספר הכי כבד. (יוצא)

איש קטן: (צחוק) את חושבת את עצמך כבר לרופאה?
עתיר אוהב את הציצים הקטנים שלך, חחחח...

קלואי: שובל די, תשלוט בעצמך!

שובל: מתנצל בשמו.

איש קטן: אתה נמצא במצב שאין ממנו דרך חזרה. אין לך כבוד והערכה עצמית,
אם אתה מרגיש שיכולים לעזור לך, אתה טועה.

קלואי: אתה מרגיש התפתחות?

שובל: מרגיש רקוב ומרוסק.

איש קטן: את תאבקי כדי להצליח.

שובל: מתנצל בשמו.

קלואי: אני מבינה שאלה הן מחשבות מבולבלות, זה לא מעליב אותי.
אם היית שומע מה אומרים לרופאים בחדרי המיון. היית מתפוצץ.

איש קטן: את בת זונה לא קטנה.

שובל: (מושך בכתפיו כמתנצל.) מחורפן עצמאי.

עתיר: (חוזר ומוסר לקלואי ספר) זה מספיק טוב?

קלואי: (מניחה את הספר על בטנו של שובל) אתה צריך להקפיץ את הספר
בכל מילה שאתה מוציא מהפה. הבנת מה אני אומרת?

שובל: שאני אגיד? או שהאיש בבטן יגיד?

קלואי: יש לך שליטה עליו?

שובל: לא.

- קלואי:** אז תקפיץ אתה.
- עתיר:** מה זה ייתן לך? (מתקן) לשניהם?
- שובל:** זה יביא אותי לדבר רגיל?
- קלואי:** אני לא יודעת, אבל אני פוחדת שהאיש הקטן ינסה לשטות בך.
- שובל:** הוא משטה בי כל הזמן, איך לעצור אותו?
- קלואי:** ברגע שתלמד לשלוט, תוכל להצליח.
דבר ראשון, אתה צריך ללמד איך להתנהג אחרת, לדבר בסגנון לגמרי אחר, כדי שלא לפגוע באנשים. חשוב שתירגע.
- איש קטן: (קול בכיני)** אני לא רוצה את החיים האלה יותר.
(קולו רציני) את יודעת שעתיר רוצה אותך? הוא ממש חם עליך,
אבל אני, מה אכפת לי, אני שם זין.
- קלואי:** (לעתיר) זה נכון?
- עתיר:** (בהיסוס) ככה ככה, לא טוב?
- איש קטן:** שקרן, תפשתי אותך! בזמן האחרון אתה לא בא לשובל, אתה בא לראות את קלואי!
- קלואי:** זה נכון?
- עתיר:** אל תשימי לב אליו, הוא מקשקש...
- איש קטן:** פחדן עלוב, לקקן, ערמומי, מחזר גרוע, בתול, מנייק.
הנשימה שלך כל כך מסריחה, כאילו אכלת כריך עם ממרח של חרא!
- קלואי:** (לשובל) די! עכשיו תקפיץ את הספר. תקפיץ!
- שובל:** (מנסה להקפיץ את הספר) הכי / מצחיק / אני פוחד / להפוך / לרוצח / החיים / האלה / בשבילי הם / לא חיים / לא / רוצה / לחיות ככה.
- קלואי:** תמשיך.
- שובל:** נגמרו לי המילים.
- קלואי:** תגיד בלופ.

עתיר: (מנסה להרגיע אותו) תחשוב על החיים כעל מסע יומיומי. שאתה בריא, יכול לראות, יכול לשמוע, יכול לשוחח, יש גג מעל הראש שלך, מיטה לישון בה, יש מזון במקרר.

קלואי: העיקר שתמשיך להקפיץ את הספר בכל מילה.

שובל: היקף הבטן / הכפיל / את עצמו / עליתי במשקל / לשנות / את / הרגלי האכילה / ההתקפה באה! (בקול) אההה!!! אני לא יכול יותר...

לתוך כדי המונולוג של האיש הקטן, שובל מסתובב בסלון כאחד שמתעלם מדיבורו של האיש הקטן.

איש קטן: (כמעט בנשימה אחת) ההנאה הגדולה ביותר בשבילי היא להגיד לאנשים כל מה שאני חושב עליהם. חרא, שתן, בן זונה, שדיים, וואו! חדש. חלב שדיים, לתאנים גם יש חלב, גם לתירס, פיצה שדיים, שומשום, חלב בצל, צלעות כבש בחלב אמו. אל תיתן לאחרים להגיד לך מה לעשות.

שובל: אל תבחנו אותי, (לעתיר) אני שונא את עצמי ושונא את הדרך...

עתיר: (קוטע אותו) לא אכפת מה תגיד עליי, המטרה שלנו היא להוציא אותו ממך.
(לקלואי) אני מציע לך להקליט את עצמו מדבר, ולהשמיע לו את כל השטויות שהוא מוציא מהבטן, מה את אומרת?

קלואי: רעיון מצוין. חוץ מזה אתה צריך להיות מוכן לבדיקות מקיפות!

איש קטן: לכו תזדיינו שניכם! אבל לא בחדר שלי.

שובל מזיז את עתיר הצידה, ובו זמנית אוחזות בבטנו עוויתות שמטלטלות אותו בחוזקה ממקום למקום בסלון, יוצא וניכנס לחדרו מספר פעמים. קלואי ועתיר עומדים אילמים.

עתיר: (לקלואי) את חושבת שעדיף שאלך לקרוא לעזרה או שאשאר אתך? מה את אומרת?

קלואי: אל תשאיר אותי לבד.

עתיר: את רוצה שאשאר?

קלואי: כן, לפחות עד שאימא שלי תבוא.

{אחרי שתיקה קלה.}**עתיר:** מה את חושבת שזה?**קלואי:** עוד לא גיבשתי דעה.**עתיר:** אני רואה שאת בכלל לא מתרגשת ממה שקורה לו.**קלואי:** אני דואגת. ברפואה מלמדים שרופאים לא צריכים להיות מופתעים משום דבר, גם לא ממחלות מוזרות שלא ניתן לרפאן.**עתיר:** את חושבת שהוא התעסק בכישופים, כי הוא אמר לי קודם שהוא חולם על שבטים מוזרים?**קלואי:** (בפליאה) שובל?! בחיים לא! יש כאלה שמאמינים בכישופים, ובשבילים הכישוף קיים, לכן הרופאים חייבים לתת להם הרגשה שהם מאמינים. אבל שובל? כישוף? בחיים לא.
(מוזגת לעצמה קפה מתרמוס) להבנתי, במהלך כל חייו שובל רצה להשתנות, אם זה בבית הספר, עם הורים, חברים, תמיד הוא רצה להציג את עצמו באופן שונה, להתנהג בדרך מיוחדת, לבחון את ההתנהגות של אלה שעומדים מולו.
רוצה מיץ?**עתיר:** מיץ לא עושה לי טוב.**קלואי:** גם אני אלרגית למיצים. פרוסת עוגה?**עתיר:** את הכנת?**קלואי:** אימא.**עתיר:** אז לא.**{קלואי הולכת למטבח, עתיר בעקבותיה אך לא יוצא מהבמה.}****קלואי:** (מחוץ לסלון) בקיצור, אם שובל מרגיש איש בתוכו זה בעצם כאילו הוא רואה את עצמו מבפנים.**עתיר:** אף פעם לא שמתי לב לסימנים מיוחדים.**{קלואי חוזרת עם קנקן מים וכוסות.}**

- קלואי:** מאז שאבא שלנו נפטר שובל התחיל לפתח סימנים. והחלו השינויים. כבר אז, לדעתי, האיש שבתוכו התחיל לצמוח ולגדול.
- עתיר:** וואו, את זה אתם לומדים ברפואה?
- קלואי:** לא, למדתי מהסיפורים שאבא היה מספר לי מדי מפעם.
- עתיר:** איזה סיפורים?
- קלואי:** על סיאנסים, פולחנים, על מכשפים. ישנם גם לחשים שמענישים את הילדים על חטאיהם של ההורים למשך דורות.
- עתיר:** "אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה"
- קלואי:** לדור שלישי ורביעי.
- אבא סיפר לי שיום אחד פגשו רב ידוע, ששמע על מעשיהם והזהיר אותם מפני החטא בעבודה זרה. הוא אמר להם: "אלוהים רואה בעבודה זרה בגידה חמורה בתורה".
- עתיר:** אף פעם לא שמתי לב שההורים שלכם הם כאלה ספיריטואליים.
- קלואי:** הוריי התעניינו בקבוצות שעוסקות בעבודת אלילים. הם התחברו לקבוצה והשתלבו בה יפה מאוד. זאת הייתה הדרך היחידה לגלות את תרבותם. היו חוקרים. שובל ואני נולדו לתוך זה.
- עתיר:** אביך סיפר על חלומות ועל שבטים.
- קלואי:** זיכרון ישן. הוריי דאגו מאוד שנגדל בסביבה כזו כדי שבעתיד נדע איך להתמודד על מסורת עבודת האלילים. אבל הם התחילו לחשוש במיוחד אחרי שראו שעובדי האלילים הקריבו קורבנות אדם, הם פחדו שהרשע יחדור אלינו בעתיד. לילה אחד הם אספו אותנו והחליטו לברוח, ומאז הם לא התעסקו בזה יותר.
- עתיר:** וואו, איזה סיפור. אמת?!
- קלואי:** לגמרי.
- עתיר:** שובל אף פעם לא הזכיר את.
- קלואי:** הוא היה קטן. בעודנו בורחים, הוריי שמעו מרחוק את עובדי האלילים עורכים טקס קללות, "קללת הבן".

עתיר: את מקוללת?

קלואי: לא, רק הבן.

עתיר: וואו מסכן שובל, ואת ידעת את זה.

קלואי: לא בוודאות. חשבתי שאלה רק סיפורים שאבי ממציא בשבילי.

עתיר: ועד עכשיו שתקת!

קלואי: מה יכולתי לעשות? להאמין שהסיפורים אמתיים ולהזהיר את שובל מכל דבר? בגלל סיפורים להרוס לו את החיים ולגרומ לו לחיות בחרדות? החלטתי שכל עוד הכול שקט ונשאר כסיפור לא כדאי להתערב, ואם יקרה משהו אמתי, חשבתי שאימא, כבעלת ניסיון, תדע איך לטפל בזה.

עתיר: ואת התחברת לסיפורים האלה?

קלואי: אהבתי להאזין לקולו הקטיפתי של אבא, הוא היה מספר בדרך מאוד מיוחדת.

עתיר: את חושבת שמות אביך קשור לזה?

קלואי: שובל היה מחובר לאבא.

היום בדיוק חלפה שנה מאז שנפטר.

אימא סירבה לעשות ניתוח לאחר המוות וככה זה נשאר, אף אחד לא יודע את הסיבה למותו, ועד היום מותו של אבי נשאר בגדר תעלומה.

אבל אני בטוחה שאימא יודעת את הסיבה.

עתיר: אני לא רופא, אבל אולי כדאי לאשפז אותו.

קלואי: ראשית הוא לא יסכים, שנית אשפוז לא יעזור. הוא צריך ללמוד איך לחיות עם זה ולהתנהג כמו שצריך, אם זה בחתונות, במסעדות, אצל אורחים... הוא צריך ללמוד איך ומתי לעצור את האיש הקטן...

נכנסת אופירה עומדת ומקשיבה.

תמונה 3

קלואי: (ממשיכה) ככל שיחלוף הזמן, הוא יתקל במצבים חדשים, וְיִלְמַד את עצמו בצורה טובה יותר. (כדרך אגב) היי אימא. ככה לאט-לאט הוא יהיה מודע למצב שבו נמצא, ולאופן בו הוא מתנהג.

אופירה: על מה אתם מדברים?

{מחדרו של שובל נשמעים קולות של ויכוחים.}

איש קטן: אני אוביל אותך לכישלון במוקדם או במאוחר!

שובל: אתה חושב שאתה חכם?!

איש קטן: אל תעמיד פנים שיש לך כישורים מיוחדים.

שובל: תמיד יש מישהו שיודע יותר ממך.

אופירה: מה זה צריך להיות?

{הדלת נפתחת, שובל בפתח. בטנו הרבה יותר גדולה.}

שובל: (בזעם מכה באגרופ על בטנו.) מי אתה בכלל?

איש קטן: אתה נתת את הרשות החוקית להיכנס!

שובל: אתה פולש זר! (מכה באגרופים בבטנו.)

איש קטן: אתה טיפש, מטומטם, חלשלוש... אתה יכול להכות חזק יותר. אתה חושב שזה כואב?

שובל: (מכה במהירות) ואתה חסר תועלת!

{קלואי רוצה להתערב כדי שיפסיק להכות.}

אופירה מסמנת לה לא לעשות זאת, וממהרת להרטיב מגבת קטנה.}

איש קטן: אתה כישלון, אתה לא פופולארי, הבעיות ימשיכו לנצח! לא יוצלח!

שובל: (בכעס על בטנו) די, תעשה הפסקה. - אתה צריך להגיד לי איך אני פולט אותך ממני החוצה! - אתה גדלת בתוכי בדרך לא חוקית! מי פתח לך את הדלת?!

איש קטן: ההורים שלנו.

שובל: ההורים שלי, הם לא שלך!

איש קטן: ועוד איך שלנו.

עתיר: (לוחש לעבר קלואי) ממש עובר עליו שינוי טוטאלי.

קלואי: סיוט טוטאלי. מוזר, אי אפשר לעצור את...
(קוראת בקול) אימא, תעשי משהו מהר!

שובל: (רואה את אופירה) אימא, איפה את? אמרת שאת חוזרת מיד, ובינתיים מישהו משתלט עלי... תעזרי לי.

קלואי: אני עכשיו קוראת לאמבולנס, וישר למיון להוציא את האיש הקטן!

איש קטן: אני לא איש קטן! אני איש גדול! אתם קטנים!
(לקלואי) ואת קלואי הדבילית לא מחייגת לאף אחד! אין לך חברים,
חנונית חרמנית.
(לשובל) ואתה שובלי סתם בכיין (חיקוי קולו של שובל מתבכיין)
"למה אני מרגיש ככה? אימא, תעזרי לי!"

אופירה: אל תחייגי, זה יחמיר את מצבו.
(בזמן שהיא מרטיבה לשובל את הפנים) תנו לי רגע לחשוב.

עתיר: (לאופירה) איש קטן מסתובב לו בבטן כמו לולאה אינסופית והוא משתלט עליו. תעשי משהו!

איש קטן: אתה לא נשמע משכנע, אתה כישלון! חנפן, אל תעמיד פנים שאתה יודע הכול, מה אתה דוחף את התחת שלך לכל מקום?!

קלואי: (לעתיר בשקט) אל תיקח ללב, האיש הקטן גזל אותנו.

אופירה: (מתקרבת לשובל. נוגעת לו בבטן) לפתוח את הבטן ולהוציא אותו החוצה, לא יעזור.

שובל: גם אני חושב שלא כדאי לפתוח לי את הבטן, אני לא יודע מה הוא יעשה. כדאי שתתרחקו, כי יש לו כוח פיזי גדול ויכולת אתלטית, הוא מתעמל אצלי בבטן וצוחק עלי.

(מרגיש בוקסים בבטן, ומתקשה לנשום)
את רואה זה מה שהוא עושה לפעמים הוא מכניס לי בוקסים בבטן שעוצרים לי את הנשימה. אני בקושי מצליח לבלוע את האוויר,

(קורא להם הצידה. לוחש בסוד) לפעמים הוא גורם לי להרגיש שהוא קשוח, הוא רוצה ללכוד את תשומת הלב של כולם. הוא הולך ומתחזק המופרע.

אופירה: (לוחשת לשובל) אתה באמת רוצה לשנות את החיים שלך?

שובל: (בלחש) כן.

אופירה: (בלחש) אילו סיכונים תהיה מוכן לקחת?

שובל: (בלחש) הכול, העיקר שיצא המנובל.

אופירה: (בלחש) גם אם זה אומר שתעמוד על המשמר בלילה כמו מטאטא?

קלואי: (בלחש) תזכור לעשות נשימות כפי שתרגלנו, ותשתמש באספקת החמצן.

שובל: (בלחש) למה?

קלואי: (בלחש) כדי ליצור צליל נוסף.

שובל: (בלחש) אין לי מספיק צלילים? למה אני צריך צליל נוסף?!

קלואי: (בלחש) על זה בדיוק הזמרים מתאמנים.

שובל: (בלחש) לא רוצה להיות זמר!

קלואי: (בלחש) שירה היא בדיוק כמו לדבר, היא תרכך אותו. אתה צריך לתרגל כדי להיות מסוגל להעלות ולהוריד את הקול.

שובל: (מתחנן, בלחש) אימא, תגידי לה לא לדבר שטויות, תעזרי לי...

איש קטן: (מנגן את המילים) א-ני שו-מע כל מי-לה...

(מתפקע מצחוק) אתם חושבים שאני חירש? כשאתם לוחשים אני שומע טוב יותר כל מילה, מטומטמים! לעולם לא תוכלו להשתלט עלי, ואתה שובל, אתה תמיד תהיה לו-זר.

אופירה: (צועקת לאיש הקטן) שתוק! או שאני תוקעת לך בוקס בראש.

במונולוג הבא של האיש הקטן, שובל מתחיל להסתובב בחדר חופשי, מרים ידיים בכניעה ולא יודע מה לעשות. בכל פעם ששובל עובר ליד עתיר, עתיר מגלה סימני פחד. אופירה בינתיים עסוקה ברוקחות והכנת מיץ חדש.

איש קטן: אני לא רגיש לרגשות של אנשים. זין עליכם! אני לא מבין מדוע חלק מהמילים, כמו זין ומזדיין, נחשבות למילים גסות. אני חושב שהמילה זין היא מילה חשובה מאוד. הזין מזיין נוצר זיין ונותן התחלה של חיים, וזו גם מילה שאנו משתמשים בה כדי לפגוע אחד בשני לעתים קרובות...
(בקול בס) "לך תזדיין" "אני שם עליך זין."

שובל: (פונה כמתנצל לנוכחים) אם זה סוג ההומור שלך, זה עלוב.
(פונה לבטנו) לפחות תתבטא בעדינו ליד אנשים. אנשים הרבה יותר חכמים ממה שאתה חושב. יה מניאק!

איש קטן: אתה מניאק, חרא, בן זונה, זין קטן!

שובל: ולך אין זין.

איש קטן: יש לי.

שובל: תראה.

איש קטן: שם זין עליך ועל אימה שלך, על אחותך והחבר שלך! אל תתעסקו אתי אחרת אני עושה לך עצירות! אידיוט, עצלן, אנוכי וטיפש. מהיום אתה תאכל אצלי חרא! לכל מקום שתלך אני אעשה לך בושות! קללות על כול מי שתדבר, ותקבל מהם מכות!

עתיר: עוד חבר כזה ואבדנו.

איש קטן: אופירה...

אופירה: אתה תקבל את הטיפול ממני.

איש קטן: את אמרת פעם: "אני מעדיפה שהבן שלי יראה סרט שבו שניים מזדיינים, משניים שיורים אחד בשני", נכון?

{אופירה מביטה בשובל כמבקשת רשות לענות, ומקבלת}

אופירה: נכון.

איש קטן: (בזלזול לאופירה) ותראי מה יצא ממך. בדיחה. לא תמיד הילדים יוצאים כמו שההורים רוצים... חחח...

שובל: סוף סוף אמרת משפט שיש בו הגיון...

{שובל מסמן לכולם להיות בשקט ולהקשיב למה שהוא עומד להגיד לאיש הקטן}

שובל: תמיד אמרתי לאימא שלי שאני אוהב אותה... תמיד חשבתי שהיא הכי יפה בעולם, ויש הרבה דברים יפים שהייתי רוצה לומר לה. (פונה לאופירה) אימא, אני אוהב אותך. אמנם הילדות שלי לא הייתה מושלמת, אבל אף פעם לא הייתי רעב. בחורף לבשתי בגדים קצרים כי לא היה לי מה ללבוש, ולא היה לי קר. היום יש לי הרבה בגדים ללבוש וקר לי...

(עוצר לרגע) אימא, אני מרגיש שאני הולך להשתגע.

אופירה: משפטים מרגשים... שובל, לא שתית את המיץ.

שובל: לא יכולתי, לגמתי ופלטתי.

אופירה: שתית את כולו ופלטת?

שובל: רק טעמתי ופלטתי.

איש קטן: זונה, את הרגת את אבא שלנו, ועכשיו את רוצה להרוג את אחי!

כולם: (שובל, קלואי ועתיר) מה!?

איש קטן: היא הרגה את אבא שלנו!

קלואי: אימא זה נכון!?

אופירה: חתיכת שקרן עלוב!!!

איש קטן: לכן לא הסכמת לניתוח הגופה לאחר המוות.

אופירה: אל תקשיבו לו, סתם רוצה לסכסך ולהביא לאסון משפחתי.

**}עתיר בצד, מנצל את המצב ומנסה לחבק את קלואי.
קלואי מביטה בו והוא מסיר מיד את ידו מעליה. {**

שובל: אימא, תגידי את האמת, את עסקת פעם במאגיה? או אולי היית שייכת לאלה ששונאים את אלוהים?

אופירה: לא.

שובל: אני לא מדבר על אלה שלא מאמינים.

אופירה: אני דוגלת בחופש.

שובל: מי הפך אותי למקולל?

אופירה: כשהייתם קטנים, אני לא יודעת אם תבינו.
נפתח "שער כניסה."
(בהיסוס) אביכם חש בשער שניפתח, ראשון.

קלואי: אבא?!

שובל: אבא?! וזה עובר מדור לדור?

איש קטן: שטויות, אל תאמינו לאף מילה שלה!
פרוצה, יצאנית, נפקנית, מופקרת, סוטה, זונה של אלוהים...

אופירה: (משתיקה בקול) שתוק!

כאשר אתם קוראים בין השורות בתנ"ך אתה יכולים לראות איך
חטאים מסוימים עוברים מדור לדור.
שלמה המלך נולד מדוד ובת שבע, וזו הייתה מערכת יחסים
שהתחילה בניאוף. דוד מזמין את בת שבע ושוכב אתה, כל זאת
בשעה שאוריה החיתי, שהוא בעלה החוקי של בת שבע, נמצא
במלחמה. וכדי להסתיר את מעשה הניאוף דוד גורם למותו של
אוריה במלחמה, ונושא לאישה את בת שבע. כך אהבתו של בנם
שלמה לנשים נוכריות הובילה אותו לעבודה זרה.

איש קטן: והחטא שלך יוביל למוות.

אופירה: (לשובל) השארתי לך מיץ מעורבב בשיקוי, היית חייב לשתות את
כולו (מסמנת על בטנו של שובל) כדי להוציא את האיש המתועב
הזה החוצה.
מה שקורה בתוכך, זהו מרד!

שובל: אני שובר את הראש ושואל את עצמי: מאיפה גודל כזה יצא?!

איש קטן: בשנייה שתרוג את אימא שלנו, אני אחזור למקום שממנו באתי ואתה
תהיה חופשי, ללא סבל.

אופירה: חלאה! אתה עוד מעז להגיד אימא שלנו?! אני לא אימא שלך!

איש קטן: את זונה שלנו.

{אופירה מכניסה אגרוף בבטנו של שובל כדי לפגוע באיש הקטן.
שובל מרגיש זעזועים ועיוותים.}

עתיר: (לוחש לקלואי) אני חושב שיש לנו הזדמנות להסתלק מפה.

קלואי: עכשיו? לא בא בחשבון!

עתיר: אני פורש, זהו עסק יותר מדי משפחתי.
(מתחיל ללכת לכיוון הדלת.)

אופירה: קלואי, צאי גם את, רוצו החוצה! תברחו מהר!

קלואי: ומה אתך?

אופירה: (בנוקשות) אני יודעת איך להתמודד אתו, לבד!

קלואי: אני לא...

אופירה: ...תסמכי עלי, המראה לא יהיה נעים. אני יודעת איך לטפל בו!

עתיר: אנחנו נזעיק עזרה!

קלואי ועתיר יוצאים.

תמונה 4

אופירה: שובל, תקשיב לי, תיכף זה יעבור לך...

איש קטן: אף פעם לא בטחתי בך, את עושה דברים מאחורי הגב שלי.
(בכעס) ראש השבט שומע! אני אהפוך את הקן הזה למלכודת מוות!

אופירה: שובל, תקשיב לי ורק לי. ואתה שם, איש קטן ועלוב, שתוק!
שובל, תקשיב לי טוב-טוב אני רוצה שתדע. לפני שנים ניסה להיכנס למוחי אור לבן. בכל פעם שהאור הבין שאני יודעת שהוא רוצה להיכנס, הניח לי. הוא חיכה להזדמנות שלא ארגיש בו, זה קרה לי כמה פעמים. כשהתחלתי להרגיש את המוח שלי מאבד שליטה, הבנתי שהוא הצליח. התחלתי לרעוד במשך דקות ארוכות. בסוף הוא התעייף מהרעידות, ויתר ועזב.

שובל: למה את מספרת לי את כל זה עכשיו?

אופירה: רציתי להציל אותך כשהכנתי את כוס המיץ עם השיקוי.

שובל: למה מיהרת לצאת מהבית?

אופירה: כי היה יכול להיות מראה קשה לצפות בו... מאוחר יותר תבין.

שובל: (רותח מזעם) אני לא מבין אותך! היית צריכה לגלות לי קודם!

אופירה: אתה נמצא במרחק של כמה שנות אור מלהיות מורד. תירגע וסמוך עלי! אני מכירה את הרצון הזה לחיות חיים אחרים, להיות דמות טלוויזיונית, שחקן מפורסם, או דמות מפורסמת במחזה, לפנטז במשך שבועות שאתה איש חשוב וכולם מסתכלים ומצביעים עליך בהערצה. אני יודעת שהיה לך את הדחף החזק הזה להיות מישהו אחר. בסוף זה לא קרה...
(מביאה את כוס המיץ) קח, הכנתי לך אחד טרי, שתה את כולו ואני מבטיחה לך שתבריא.

שובל: את רוצה להרעיל אותי כמו שהרעלת את אבא?

איש קטן: זונה, תחת עגול שמזדקר למעלה! עוד מעט ייפול למטה.

אופירה: (גוערת באיש הקטן) שתוק! אל תתערב, או שתקבל זריקה ברקה!

איש קטן: בסדר, סליחה רק לא ברקה.

אופירה: (לבטן) העבודה שלך תסתיים היום.

איש קטן: עדיין לא.

שובל, אתה בוגר, עצמאי ואתה כבר יכול לטפל בעצמך. מה אתה צריך אותה? אתה אתי או עם הזונה?

שובל: (לאופירה) אולי כל זה הזיה?

אופירה: לא, זאת לא הזיה. שמע בקולי.
(מגישה את הכוס), סמוך עליי.
שתה את המיץ.

שובל: אני אקיא אותו.

אופירה: בגמיעה אחת, בלי לחשוב פעמיים לא תקיא ותראה איך התעלומה תיפתר.

{לאחר היסוס, שובל לוקח את הכוס.}

איש קטן: אל תשתה, זו מלכודת מוות! אני מזהיר אותך!

אופירה: (לשובל) האם יש אימא שתרעיל את ילדיה!?

איש קטן: בטח שיש.

שובל: (בכעס על האיש הקטן) אני עושה את מה שאימא שלי אומרת לי לעשות! גם ככה אני מרגיש כאילו אני נמצא בגיהנום!

אופירה: שתה בגמיעה אחת, בלי לעצור כדי לא להרגיש את הטעם.

שובל: לחיים, אימא.

(מקיש עם הכוס על בטנו ועושה לחיים) ולך איש קטן, למוות.

אופירה: אם הקול ינסה לשכנע אותך בכל מיני מילים יפות לעשות דברים הזויים, אל תעשה אותם, תהיה חזק ותתעלם.

שובל: תקשרי אותי.

אופירה: חייבים לעשות את זה ללא קשירות, זהו גם מבחן כוח הרצון. זכור, זה יהיה קול משכנע שינסה להשתלט על כוח הרצון שלך. דבר אל הקול כמו שאתה מדבר עם מישהו קיים.

שובל: איך?

אופירה: אתה ואני יכולים למנוע את קיומו של הקול. אתה יכול להילחם בו עד לנקודה שבה לא תהיה לו השפעה עליך יותר.

שובל: זה לא עובד אתו ככה, הוא עקשן.

אופירה: שתה עכשיו לפני שיהיה מאוחר.

**שובל שותה את המיץ בגמיעה אחת.
שתיקה. מחכים שיקרה משהו.
לאט-לאט שובל מתחיל להיות מטושטש.**

שובל: אימא... יש לי תחושה של זריעה וקצירה בו זמנית.

אופירה: אל תזרע שנאה, אחרת תקצור שנאה. תזרע אהבה, תקצור אהבה. תראה את אלה שחיים בעולם התחתון. מה קורה להם בסוף?

שובל: הם מתים על-ידי המאפיה.

אופירה: נסה להתעלם מאזהרות יום הדין, ועשה מה שאתה מרגיש שמתאים לך. אתה תיכף תרגיש חנק, אל תיבהל, אל תיכנס לחרדות, חשוב מאוד שתהיה רגוע, כמוני עכשיו.

שובל: אני מרגיש כל כך מלוכלך, כאילו אני מפסיק לחיות, ומתעורר במקום אחר.

אופירה: זהו, מתחיל תהליך השחרור.

איש קטן: את רוצחת מתועבת! למה את רוצחת אותי!

שובל: (מתחיל להיחנק ומתקשה לנשום.) אימא, את הרעלת אותי?!

אופירה: סלח לי שובל, אביך הגיש לי לשתות מיץ כמו זה ששתית כדי להרוג את האיש הקטן שהיה בתוכי. אני שתיתי את המיץ ואביך מת במקומי והעניק לי חיים. היום אני הגשתי לך. את המיץ... ועכשיו תורי להציל אותך ולהעניק לך חיים.

{קולות אחרונים של האיש הקטן שמפרפר בבטנו של שובל.}

איש קטן: (בקול צרוד וכעוס) אתם רוצחים את האיש הקטן. בני זונות.

אופירה: (בשעה שהיא דועכת) אנחנו נפרדים.

בן אהוב שלי... ואולי עוד נתאחד.

תמסור לאחותך שעצרתי את הקללה לתמיד.

{אופירה נופלת, מפרפרת ומתה.}

שובל, מתנדנד כשיכור. נפיחות בטנו מתחילה לרדת בהדרגה.

אפקט של יציאת האיש הקטן.}

שובל: (רואה את אמו) אימא. מה? ... זה היה תורי למות. למה אימא?

למה? למה לקחת את התור שלי למות. אני רוצה אותך בחזרה.

את היית האימא הכי טובה בעולם.

את היית האדם היחיד שיכול היה להרגיע אותי ולהפוך אותי לאדם

נורמלי. היית העוגן. עכשיו אני דפוק מכל הכיוונים.

אתגעגע אליך כל כך, אני מרגיש שהחיים שלי הפכו למוות...

לבמה נכנסים עתיר וקלואי.

קלואי: שובל? מה עשית?

שובל: (קם) לא עשיתי, היא עשתה לי בדיוק מה שאבא עשה לה.

עתיר: הבטן נעלמה לך.

שובל וקלואי כורעים ברך ליד גופתה של אופירה.